

blive eet, men endog flere Aar, hvori en saadan Skole blev forhindret i at faa Tilskud, nemlig hvis der atter kom en saadan ny Skolekommission. Jeg synes, at naar der i Loven om Tilskud til de private Skoler staar, at Skolekommissionen skal afgive Skøn, skal man ikke hænge sig for stærkt i dette, at det er den samlede Skolekommission, thi det vilde være urigtigt, hvis Flertallet indenfor en Skolekommission skulde kunne forhindre et enkelt Medlem, der havde Lyst dertil, i at komme til Stede, naar han ikke havde været til Stede før paa Grund af enten et Forhold som det i denne Sag foreliggende, eller f. Eks. paa Grund af, at han var nyalgt Medlem.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Klaus Berntsen: Jeg skal indskrænke mig til den korte Bemærkning, at jeg tror, Ministeren i alle disse Tilfælde gør vel i at holde sig til Loven, thi jeg er enig i en Udtalelse, der i sin Tid kom fra den nuværende ærede Finansminister, at „Lov er Lov, og Lov skal holdes“. Saa snart man kommer ind paa at fortolke ud fra, hvad man anser for praktisk og formaaltjenligt, kommer man ind paa saadanne Sideveje og Afveje, som man er kommet ind paa ved den Skrivelse, den ærede Minister har udsendt. Man har blot at holde sig til Loven, og der er ikke en eneste Lov vedrørende Friskolen, uden at den nævner ubetinget Skolekommissionen som den afgørende i dette Forhold. Det er den og kun den som saadan, man har at holde sig til.

P. E. Hansen: Jeg omtalte forleden her i Tinget nogle Forhold vedrørende Skattelovene, nemlig Forholdet mellem de kommunale Ligningsmyndigheder og Skatteraad og Landsoverskatteraad, et Forhold, som paakræver stærk Interesse omkring i Kommunalraadene ude paa Landet. Jeg er fuldstændig enig med den højtærede Finansminister, naar han udtalte Ønskeligheden af, at langt flere Skatteydere maatte benytte Selvangivelse. For nogle Aar tilbage var der et langt større Procentantal Skatteydere, som opgav deres Formue og Indtægter, end nu, og det beror vistnok paa, at mange har gjort den Erfaring, at det i alt Fald i mange Kommuner er uhyre vanskeligt at opnaa, at der tages berettiget Hensyn til Selvangivelsen. De er med andre Ord kørt trætte og lader

derfor være med at selvangive. Det er uheldigt, deri er jeg enig med den højtærede Minister. Jeg skal nævne et bestemt Eksempel. Det paagældende Forhold har faaet en ret pinlig Karakter for vedkommende Sogneraad. Sogneraadet havde først fundet, at en Selvangivelse var for lav, og havde kaldt vedkommende Skatteyder til Stede, men Skatteyderen mødte med et godt gennemført Regnskab og oplyste, at han havde haft saa store Uheld det sidste Aar, at Sogneraadet maatte godkende Selvangivelsen. Men hvad sker saa? Skatteraadet vilde ikke godkende denne Ansættelse, men satte Skatten op med 229 Kr.; Sogneraadet protesterede mod den Fremfærd. Der er den Mærkelighed ved dette Forhold, at i Aar har Skatteraadet ingen Indsigelse gjort ved sin Gennemgang af Skatteansættelserne, som for den samme Skatteyder er 22 Kr. lavere end i Fjor, uagtet han i Aar ingen Uheld har haft med sin Besætning. Dette Forhold mellem Sogneraadet og Skatteraadet har, som sagt, antaget en ret pinlig Karakter, som jeg beklager i højeste Grad.

Bestemmelsen om en Forhøjelse af Skatten med 25 pCt. for de Skatteydere, som ikke opgav deres Indkomst — hvilken Bestemmelse jeg omtalte forleden Dag — gaves der tilbagevirkende Kraft, saaledes at den blev bragt i Anvendelse ogsaa for de Skatteligninger, der var foretagne Aaret før, denne Bestemmelse kom. I en bestemt Kommune krævede Overskatteraadet Forhøjelse af Skatten for 39 Skatteydere, og det gjaldt den Ligning, der var lagt Aaret før, denne Bestemmelse kom. Sogneraadet gav da Grunde for sin Skatteansættelse for hver enkelt af disse 39 Skatteydere, men af disse blev der udtaget 12, hvis Skat blev forhøjet, og af disse 12 var der endda en enkelt, hvis Skat blev forhøjet med et saa ringe Beløb som 85 Øre. Jeg synes, det ser noget ejendommeligt ud, at Landsoverskatteraadet paaligner en forhøjet Skat saa snart som 85 Øre uden at have det personlige Kendskab til Skatteyderens Forhold, som et Sogneraad sidder inde med, og som er nødvendigt, for at man kan paaligne Skatten retfærdigt. Forhøjelsen af disse 12 Personers Skat fra Ligningen Aaret förud kom først til Sogneraadets Kendskab saasent, at første Kvartals Skat var opkrævet og næste Kvartals forfalden, og Sogneraadet maatte da til at opkræve Skat hos disse Folk, endda med et saa ringe Beløb som disse 85 Øre. At det anførte virkede yderst pinligt paa vedkommende Sogne-